

След...

Подвоумих се дали да изпиша заглавието – „След пандемията“. Но си казах да не дърпам дявола за опашката. Пандемията се прави, че си е тръгнала, но може би само си почива и току-виж отново ни връхлети и тогава... Въпреки че цялото ми същество вика: Да, вече се измъкваме! Свършва ужасът на доброволния затвор. Задава се краят на страха. Залязва слънцето на усойното време. Идва лятото на всекидневната ярка свобода.

Добре, нека е така. Нека идва и да ни опиянява!

Но преди да ни завладее, да се запитаме: Какво написахме докато се надлъзвахме със заразата и смъртта?

Планини от есета, стотици стихотворения, към тях и разкази, десетки тежки и по-леки романи, междувременно и няколко монографии, които все някога ще бъдат издадени. Със сигурност имаме романа „Опашката“ на Захари Карабашлиев.

Да го видим отблизо, за да узнаем повече как руините на вътрешния ни свят завладяват софийските улици и площади.

Какво научихме за българската литература?

Че поне за известно време тя може без всичко – без активно работещи издателства, без книжен пазар, без редактори и дори без читатели. Но не може без писатели, без конкретни пишещи хора, които – макар и лишени от близък хоризонт на осъществяване на творбите си – не престават да гледат в белите екрани на своите компютри, да пишат понякога, да трупат основанията за собственото си съществуване. Искани се днес да обърнем очи тъкмо към тях. Към авторите. Заглавията вече се изсипват. Тез първа ще ни заливат още и още – всички, създадени в месеците на изолация, през двете години на отсрочено настояще.

Какво ще правим сега? Ще трябва и да ги четем.